וכל מיני בגדים תלמוד לומר יאשר או עליה

בז א מיי׳ פכ"ב מהל' כלים הלכה כא:

יאנט כון. בג שם הלכה ח: בח ד מיי' שם פכ"ד הל' (ז) [ו]: כם הו מיי פ״ח מהלי מעשה הקרבנות הלכה ד:

ל ז מיי פכ"ב מהלי שבת הלי יח טוש"ע או"ח ס" שב

סעיף ט: לא חט מיי פ״ח מהלי מעשה הקרבנות הלכה ב:

לב י מיי׳ פי״ג מהל׳ נ לרעת הלכה א:

תורה אור השלם

1. כּל אֲשֶׁר יִגַּע בִּבְשַּׂרָה יִקְדְּשׁ ואשר יזה מדמה על הבגד ואשר יוה מדְּמָה על הְבְּנְּדְּ אַשְׁר יִוְּה עְלִיהְ תְּכַבְּס בְּמְקוֹם קָדשׁ: ייקרא וּ, כ 2. וְהַבְּנָד אוֹ הָשְׁתִי אוֹ הָעָרב אוֹ כְּל כְּלִי הְעוֹר אֲשֶׁר תְּכַבַּס וְסְרָ מִהְם הַנְּגַע וְכָבַס שׁנִית וְסְרָר מִהָם הַנְּגַע וְכָבַס שׁנִית

גליון הש"ם

נמ' ראי בעי חשיב עלה. עיין סוכה דף טו ע״א חוסי ד״ה דלא חזי. ובנדה דף ס ע״ב חוסי ד״ה מטלניות: [תום' ד״ה מנין מחעמוד הקודם) וכן צ״ל גבי (מהעמוד הקודם) וכן צ״ל גבי (מהעמוד הקודם) וכן צ"ל גבי מחמ כו'. שנת דף קכג ע"א]:

מוסף רש"י

עוצבא. שאוכלין עליו וכעין שולחן הוא (ב"ק סו:): לשלשת. שומק החת (ב"ש טוף). לששחת. שום דבר מיחוס כגון רוק או גואה: מקנחה בסמרטוט. ולא יתן עליה מים, דסמם כר של בגד הוא ובגד שריימו במים היא כיבוסו: היתה של עור. הימה לשלשת זו היתה של נורד. היתה נטנמת זו על כד של עור, דלח גר כיצוס, הוח: נותן עליה מים עד שתכלה. ומיהו כיצוס ממש לא, דהוחיל וסתם כרים וכסחות רכים מיהו שייך למימר בהו כיצוס בעורות בקו, ומיהו שרייתן לא זהו כיכוסן (שבת קמב:):

לעזי רש"י דדוייניי"ר רידוניי"ר. לעגל.

ליקוטים

ין – ב

שיין לעמ' קודם

שיין לעמ' קודם

ושטיפה בכלי נחשת במקום

קדוש הוא כי כל הכתובים

נמשכים אל מקום קדוש שהזכיר

עכ"ל הרמצ"ן ז"ל. ולפ"ז אין

מקום לקושיא הואת דכבר תירצו

ברמצ"ץ ב"ל ברמציים מושיבה הרמב"ז דכל הכתובים נמשכים יו מב ך דכל חכונובים נמשכים אל מקום קדוש שהזכיר הכתוב, יכן הוא בגמרא דזבחים דף צ״ד צ"ב הכבוס במקום קדוש מנה"מ דתנו רבנן תכבס במקום קדוש, שבירת כלי חרש מנין ת"ל וכלי . חרת רו' ע"ש הרי דד דוכלי חרס מוסיף על ענין ראשון דוכלי חרס מוסיף על ענין ראשון שקאי ג״כ על מקום קדוש הנאמר בתחלה. אמנם יש לומר דאין זה מספיק לקושיא זאת דיש לומר דזה חוזר על מקום קדוש לומר דזה חוזר על מקום קדוש הנאמר בכיבוס דהכוונה הוא שהשבירה בכלי חרס הוא במקום קדוש הנאמר בכיבוס, ועדיין לא ידעינן שהכיבוס גופא היה בעזרה דשמא די אם מכבסו בחצר אוהל מועד שהוא ג"כ בחצר אוהל מועד שהוא ג"כ. מקום קדוש, דע"כ אין לומר דהכונה הוא דהכל נמשך למקום קדוש הנאמר באכילת חטאת . יכתיב ביה חצר אוהל מועד דא״כ למה כתב מקום קדוש בכיבוס כלל הא בלא״ה ידעינן

כיבוס דהא אינו ראוי וכל שכן אי גרסינן עד שלא הופשט שיש הוכחה שלאחר הפשט מקבל טומאה בלא שום מעשה. עד כאן הגה"ה. ותימה בפ' בין במה טומנין (שבת דף מט:) משמע דאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד דתניא עורות בין עבודים בין שאינן עבודים מותר

לטלטלו בשבת ולא אמרו עבודים אלא לענין טומאה בלבד ופי׳ שם בקונטרם דאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד ושמא יש לפרש דאחר עיבוד אפילו מחשבה לא בעי אבל קודם עיבוד בעי מחשבה וה"ר חיים מפרש בשם ריב"א דהתם מיירי באותם שעורותיהם כבשרם דתנן בפ' העור והרוטב (חולין דף קכב.) וכולן שעיבדן או שהלך בהן כדי עבודה טהורין וה"ק לא אמרו שיש חילוק בין עבודין לשחין עבודין אלא לענין טומאה ובאותם שעורותיהן כבשרם דקודם עיבוד טמאין בכזית כדין בשר כהו המת ונבלה ודשרן בכעדשה ולאחר עיבוד טהורין עד שיהא בו חמשה על חמשה כדין עור וא״ת דמשמע הכא דעור משהופשט אפילו לח מקבל טומאה במחשבה דהא דומיא דעור שלא הופשט קמרבי דהוי לח ומדחשיב מנא במחשבה לענין טומאה אם כן מותר לטלטלו בשבת כדאשכחן בפרק כל הכלים (שבת דף קכג.) במחט שאינה נקובה בגלמי דכיון דזימנין דמימלך עלה ומשוי לה מנא שרי לטלטלו וקשה מכחן לר״ת דמפרש בבמה טומנין (שם דף מט.) ^{י)} גבי טומנין בשלחין ומטלטלין אותן דמיירי ביבשין אבל לחין לא משום דקשיא ליה ההיא דכל כתבי הקדש (שם דף קטו:) גבי מפשיטין את הפסח עד החזה דקאמר לא נטלטל עור אגב בשר אבל בלא בשר לא וכן בפ"ק דבילה (דף יא:) גבי עור לפני הדורסן דהתירו סופן משום תחילתן קאמר מהו דתימא טעמא דב"ה משום דחזי למוגא עליה ואפילו בעי"ט קמ"ל כו' וי"ל דאע"ג דמקבל טומאה במחשבה כאן בו (דלא שכרה) שייחדה לישיבה בעוד שהוא לח אסור לטלטל ° וכן ל"ל גבי מחט שניטל חררה או עוקלה דאסרינן לטלטלה אע"ג דאם איתקנא בו למתוח טמאה כדתנן במס' כלים (פרק יג מ״ה) ובקונטרם פי׳ בפ׳ כל כתבי הקודש [שבת דף קטו:] דההיא דבמה טומנין דעור בחו בהמה גסה ולפירושו לריך לאוקומה נמי ההיא דבילה בבהמה דקה כי ההיא דכל כתבי דגבי פסח וטעמא דעור בהמה דקה לא חזיא למוגא כולי האי והא דתנן בפרק כל כתבי (שם) פורסין עור של גדי כו' לריך להעמידה (כ"ש) כשייחדו לישיבה אי נמי בדליהה התירו טפי כדאמר התם ולפר"ת אתי שפיר

דמיירי ביבשין כי ההיא דבמה טומנין (שם דף מט.): בואי בינייהו. פירוש לרבי יהודה על כרחין איירי קרא בבגד דאינו מקבל טומאה אלא דראוי לקבל ולרבי אלעזר איירי קרא בבגד דמקבל טומאה אבל בבגד הראוי ואינו מהבל לא בעי

כרים כיבוס והשתא איזה בגד הוא זה הראוי ואינו מקבל ואיכא בש בינייהו לרבי יהודה בעי כיבוס ולרבי אלעזר לא בעי כיבוס: לשלשת. פירש בערוך צואת תרנגואין: מקנחה בסמרפוט. אבל ליתן מים אסור משום דשרייתו זהו כיבוסו והא דאמר בפ"ק א דבילה (דף ית.) נדה מערמת וטובלת בבגדיה אומר ר"ח דלא חשיב כיבוס משום דהוי דרך לכלוך ויותר או מתלכלכים בגדים כשנכנסה בנהר לבושה ממה שמתכבסין וכן תיכי חלילתא דבריש במה אשה (שבת דף מ.) לא אסרינן בו אלא שמא תטלם ותעבירם ארבע אמות בשבת

וכל מיני בגדים. השירים והכלך וסריקין: יכול שאני מרבה עור משהופשט גרסינן ברבי אלעזר. משהופשט מיד בלא שום חיקון: מה בגד המקבל טומחה. דרבי אלעזר גמר בגד דהכא מבגד האמור בשרצים (ויקרא יא) שהוא מקבל טומאה ואינה יבו מחוסר

מחשבה: מחי בינייהו. במחי פליגי

היכן מלינו בגד הראוי לקבל טומאה ואינה מקבלה (ה) ויליף יו ר' יהודה מיניה: דחי [בעי] דו חשיב עלה. לתקן חלוקו: רבא אמר. בגד גדול נמי משכחת לה דראוי לקבל ואינו מקבל כגון שחישב עליו מו לציירו במעשה רוקם דכל כמה דלא ניירי׳ או ביו מבטל למחשבתו לחו כלי הוח: דחי בעי מבטל ליה למחשבתו. הא יו דקיימא לן מחשבה אינה מוליאה מידי מחשבה לענין הוליאו יח מתורת טומאה תנן לה (כלים פרק כה משנה ט) דמשירדו לטומאתן במחשבה אין מחשבה חוזרת ומוליאתן אבל להורידן לטומאה קי"ל (שם) כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה: עולבא. שטיח לאכול עליו או לשכב עליו ורובן מן העור ויש שעושין מן הבגד וקי"ל שאם חישב עליו לעולבה הין לריך קילוע דדוייניי״ר בלע"ז ליפותו יש דבלחו קילוע חזי לעולבא בב"ק מייתי לה בפ' מרובה (דף סו:) אבל היכא דחשיב עליה לקולעה אינה מקבלת טומאה עד שיקלענה כדאמרינן לקמן, או יבטל מחשבתו הילכך בגד שעומד לעולבא וחישב עליה ב לקולעה הרי ראוי לקבל טומאה דאי בעי מבטל למחשבתיה ואינו מקבל עדיין ובהא פליגי לרבי יהודה כל בגד במשמע ויש בגד שאינו מקבל טומאה אלא ראוי לטומאה ור׳ אלעזר כבגד האמור בשרלים בעינן: והתניא. בניחותא: עד שיקלענה. או יבטל מחשבתו דהי"ל (כלים שם) כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה: דבר גרידה הוא. דאין מכבסים שי [אותו] אלא גורדו כא]: היתה עליו לשלשת. במס׳ שבת תנן לה היתה על הכר של בגד גיעול של רוק או של לואה מקנחו בסמרטוט בשבת ואינו נותן עליה מים לכלותה להעבירה כבו מפני שהוא מכבם וכיבום אב מלאכה הוא היינו בו מלבן ואם היתה לשלשת זו על כר של עור נותן עליה מים עד שתכלה בשטיפת מים ומיהו שפשופי בידים לא. ומדקתני נותן עליה מים ש"מ אין כיבוס בעור: מכבסו. גבי דם חטאת קאי: מסאניה. בשבת: קרא. גבי נגעים דכתיב (ויקרא יג) כיבום בעור: ומסני'. דהכח דקתני העור טעון כיבוס: ברכין. ודברי הכל. וכי פליגי אחרים ורבנן בקשין: לאו מילתא היא דאמרי. לאוקומי קרא

הילכך קרא דלרעת אפילו בקשין ומתניתין ברכין ופלוגתא בקשין:

 ל) שבת קכה. סוכה טז. נדה
 ס:, כ) ע"י ב"ק סו:, ג) מוספתה
 דכליס פ"ד דכ"ב ה"ד ע"ש,
 ד) ת"כ צו פ"ד ה"ג, ה) שבת
 קמכ:, ו) בשבת ליתא, ו) [שס סג: וש"נן, ח) חגיגה כו: ווע"ש בתו' ובתו' מנחות לו. ד"ה כלין, ט) גי' יעב"ץ ז"ל, י) ד"ה טומנין.

הנהות הב"ח

(**ח**) רש"י ד"ה מחי בינייהו וכו ואינה מקבלה הס"ד והשא נמחק:

שינויי נוסחאות

א] בכל כתה"י אשר יזה (דק"ם) בן בכל כתה"י משלש על שלש דק״ם). ובהג' בן אריה כ' דגיר' הרמב״ם משלשה, וע״ש (וקים), וכסגי כן מכיס כי דגיכי הרמב"ס משלשה, וע"ם וכקר"ל: גן 5"ל השתא (*ש"ח) ד] 5"ל לציירו (ש"מ. וב"ה ברש"י), וומרמב"ס כסל' כליס ברשיח, ותסתמנ"ס כהלי כלים ג"ר לגר" כלפענו: הן רבינא (*ביש. חדם. נ"מ א"ד (גייון) ון ""ל רדאור (ש"ם: ז') מכבסן וכדי מגרדן. וכליל בסמוך. וכליל כלישים: בן כתיבא ברכין ברש"ח: בן כתיבא ברכין אבלוסמוס. וכן כתיבא ברכין אבלוסמוס. וכן כרש"ר ("ש"ם. אבלוסמוס וכן כרש"ר ("ש"ם. אבלוסמוס מי לא עסקינן בכלי אבלוסמוס, פי כליס אל עור אברוסומו כמי לא עסקינן בכלי אברוסומו כמי ללים של עור אברוסומוס, פי כלים של עור אברוסמוס ועבין. וחיל הרב המוסף במוסחלות דירן גרסף אבסלגם בלי יוני מין וולף ימכן כי אספלגם בלי יוני מין ען ופי אמצולימנס בלוון יוני כלים עשויים מחתיכות עורות או בגרים עבי"ל, נדברכים אל מיושב היטב חושיית תום' בחגיגה כו: יטפב קושית תוסי במהינט כו. ד"ה בכלי וכו' ותוס' מנחות לו. ד"ה כלי כו'. גם בשלולחות סי' פ"ח איתל בכלי אבלוסמום עכ"ל: יא] נ"ל נוסף דקשין עכ"כ: "אן כ"ח נוסף הקשרן נינהו (כ"א: ש"ח: יב] ואינו (ש"ח: יב) ל"ל דקא יליף (ש"ח: וע" כ"ח: יר] חיבת בעי ליתח בכתח"י וד"ו. וכן ליתח להלן כד"ה דח' בעי מבטל, וכד"ה עולכה: מו] עליו מתחילתו לציירו (כתה"י וש"מ). וע" ש"מ כחידושים: מו] ככי"פ אי. וכש"מ נסמן מכאן ועד סה"ד ונ"ב נ"ל נסמן מכאן ועד סה"ד ונ"ב נ"ל למחוק: יו] ל"ל דהא (*ש"ח): ח] להוציאו (*ש"מ): ים] דהיינו ליפותו (מ"מ): כ] עליו לקוצעה הוי ראוי לקבל טומאה אי מבטל למחשבתיה כו׳ (שמכ״י): כא] נק״מ נוסף כגון כלי עץ: כב] ולהעבירה (ש״מ): כג] דהיינו (*ש"מ): כד] דבפרק בקורות: (מ"ח): בון ובפוק (מ"ח): בה] בשר שנתנבלה ודשרץ כו' כל"ל (מ"ח): בו] רש"ק מוחק המיכות שבסוגריים. וג'י ש"מ כיון דלא שכיח שייחדו לישיבה. גי שכיח שייחדו לישיבה. גיי מג"ח סי ש"ח מקכ"ד כיון דלא מייחדו לישיבה. גי' "יק כיון דלא מינכרא שייחדה לישיבה: בז] התקינה (ב"ש ומג"א שם): בח] ליל דמיירי בעור (באד"ם): בחן כ"ל דאיכה פער (בהדים: בבן כ"ל דאיכה (ב"ח"): לן כ"ל ל"ל דיתר בפי שני (נ"ח"): לאן כ"ל ל"ל דיתר (באדים: לבן י"ג אמרינן. ע" עו"ש. ולגירסתנו קחי אטניפא לושלה למשוט ליד התם לושלה למשוט קידה משונים ליד התם לושלה למשוט בסוגיא:

שימה מקובצת

בנד שחישב עליה לצורה. מימה וכי משום דחישב עליו הוליאו מידי טומאסו והא קיימא לן יורדין לידי טומאסן במחשבה ואינם עולין אלא בשנוי מעשה. וי"ל דמיירי שחשב עליו לנורה מחסלחו (הר"פ

תכבם יכול שאני מרבה עור משהופשט ת"ל בגד מה בגד דבר המקבל מומאה אף כל דבר המקבל מומאה מאי בינייהו אמר אביי ∂מטלית פחותה משלשם איכא בינייהו מאן דאמר ראוי הא נמי ראוי [®] דאי בעי אחשיב עליה מ"ר דבר המקבל מומאה הא מיהא לאו בת קבולי מומאה היא רבא אמר בגד שחישב עליה לצורה יו איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראוי ידאי בעי מבטיל ליה למחשבתיה מ"ד דבר המקבל מומאה יהשתא מיהא לאו בת קבולי מומאה היא רבא הו אמר יעוצבא דחשיב עלה לקצעה איכא בינייהו מ"ד ראוי הא נמי ראויה מאן דאמר דבר המקבל מומאה הא לאו מקבלה מומאה עד דמקצע לה יוהתניא רבי שמעון בן מנסיא אומר יעוצבא שחשב עליה לקצעה מהורה עד שיקציענה: אין מעון כיבום כו': מנה"מ דת"ר" יכול נתז על מקצת בגד יהא כל הבגד מעון כיבום ת"ל יאשר ביזה הלא אמרתי לך אלא מקום דם בלבד: דבר שהוא ראוי לקבל מומאה [וכו']: סתמא כרבי יהודה ראוים לכיבום ילמעומי כלי דבר גרידה הוא: אחד הבגד ואחד השק כו': למימרא דעור בר כיבום הוא ורמינהו סיהיתה עליו לשלשת מקנחה בסמרטום היתה י (על) של עור נותן עליה מים עד שתכלה אמר אביי לא קשיא הא רבנן הא אחרים דתניא הבגד והשק מכבסות הכלי חוהעור מגררו אחרים אומרים הבגד והשק והעור מכבסו והכלי מגררו כמאן אזלא הא דאמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא כמאן כרבגן אמר רבא ומי איכא למאן דאמר עור לאו בר כיבום הוא והכתיב יוהבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבם אלא אמר רבא קרא ומתניתין מברכין כיח פליגי בקשין והאמר רב חייא זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי ליה מסאניה במיא בקשין וכרבנן יהדר אמר רבא לאו מילתא היא דאמרי ניקו נימא ליה לקרא דכי כתיבן יו ברכין כתיבן מי לא עסקינן יבכלי אכסלגיא ו הבאים ממָדינת הים אוֹ וקאמר רחמנא ניבעי כיבום אלא אמר רבא יצרעת כיון דמגופיה קא פרחה מחלחלא ליה ומשוי לה רך אמר רבא אי קשיא לי הא קשיא לי ברכין דהא קרא סתמא כתיב לא שנא רך ולא שנא קשה דמי לא עסקינן דקרא אפילו אכסלגיא קאמר דקשין הן. אכסלגיא עור שלוק וקשה: **ומשויא ליה רך**.

ובמריקה ושטיפה שג"כ לא נאמר בהו מקום קדוש וחזור אדלעיל מניה. אלא וראי ע"כ צ"ל שאינו חוזר אלמעלה על אכילת חטאת הואיל והפסיק הקרא וכל אשר יגע בבשרה יקדש ואינו חוזר כי אם על מקום קדוש והנאמר בכיבוס ושפיר קמה קושית הגאון מוה' ישע" כיבוס וכמריקה ושטיפה שג"כ לא נאמר בהו מקום קדש וחזור אדלעיל מניה, אלא ודאי ע"כ צ"ל שאנו חזור אלמעלה על אכילת חטאת הואיל והפסיק הקרא וכל אשר יגע בבשרה יקיש ואות ודוף, ע"כ הג"ח], הרי מבואר שהכיבוס הוא לפנים מן הקלעים הוהי באסור להוציאו מן הקלעים, ובזה נדחה אמנם אפש"כ למדנו מתורתו של הרסב"ן שנתן טעם על הכתוב שיהיה אחר שבבלע כמו שהיה אחר שברע כמו היה שאטור להוציאו מן הקלעים הוא בעזרה לפי שבאת מוך מאת האש"כ הדיע המאת. האשפ"כ לא ידעתי מאי קש"א ליה על הת"ב שהרי בר"כ לא נוכר בכיבוס שיהיה בעזרה, ואולי באמת ס"ל לוגע הת"כ במקום קדוש משמע קדושה קלה ואתי בחצר אוהל מועד להדעה הח"ב במקום קדוש הוא במוך במקום קדוש הוא מעוד שהיב הצבל אחר ופירש"י הצירות הרבה במקום קדוש בוא באל מעד עכ"ל רש"י, היר דאי הזה כת"ב לבקום קדוש הוא ממעו בשא"ל בכלה אחת ופירש"י הצירות הרבה במקום קדוש באו במצל מעד עכ"ל רש"י, היר דאי הזה כתיב בקום קדוש הוא ממעו בשא"ל בכלם לקודש, וזה היפך הת"ב במקום קדוש הוא גם מחנה ליהי באל במקום קדוש הוא במניות במולו המולות לקודש, ורה במקום קדוש הוא במניות במולות להמבוד דיין צריך הוא לששוחות מקוש במל של של שלות מולות מולות במולות הוא שהיר לא שוו לא לטומאה ולא לשחיטת קדשם בסוגיא. וכל זה אני פשיב לכבוד מעלתו הרמה לדוות קושייתו של מעלתו בששיטות מיון דגלי והמנא בהני דמקום קדוש לא הייני מתנה לות אי"כ בל לו שניהם לבר האד כיותו. ולכאורה "ש לדות קושייתו של מעלתו בששיטות מיון דגלי והמנא בהני דמקום קדוש לא הייני מתנה לות אי ביות למנות הנמאר בל לו שניהם שהיר כב ואמר בל הוא ביותו הול אל מעד הם בלות המבור בל במום בל מולות המבור בל במום בל המביע בל מקום קדוש לא מעד בל מולות המבור בל מנים בל מת הבניות בחול אבל נגין ועליות אף שלא נתקדים לא אל אייתר קרא דמנות אינטרוך בנות ממנים לא בל המוך הבלות המבור במול הלום ברובין הלפות המבור הביות המבור הבים ול הבל נגין ועליות אף שלא נתקדים ולא מנות הנמור הלבור היום לובים המום מרוד האיל מוד הול מוד בניות בות למנות הנמור אל הוא מותר הוא מותר והיר שני מום ברוב הול מום בניה מום הרבי לשנות שלום הול הול בניה להום שלום המום הריב ולשום המום הריב ולשום המום הלום הריב המום הרום הרים הול המום הביה המום להום המבום המום הריב המום המום הלים המבים ב בתיב ביה רק במקום קדוש יאפל ומוה ילפינן גילוי מלתא דמקום קדוש סתמא היינו מחנה שכינה שהרי אשם ודאי אכילתו במחנה שכינה דהוקש לחטאת וממילא אייתר בחצר אוהל מועד במנחה לריברי לשכות ולכן הביא הגמרא קרא דמנחה, וא"כ הדין שוה בין לפי דרשת בת ביד הייץ בשקום קודש השל בשנה בשקום קודש שתמת היינו שותה שכנה שותי אשר ודאי אכיקונו בשותה שכנה החוקש קודש הוא אניקונו בשותה שכנה החוקש קודש הוא אניקונה במותה להביד שביניהם בתלמודא דירך לא מרבה לשכות מבמקום קדוש דאיצטריך למעוטי גגין ומרבה לשכות מיתורא דבחצר שאייתר במנחה, והת"כ דדריש ריבוי לשכות מבמקום קדוש אולי ג"כ כוונתו מריבוי דכתיב ב' פעמי כתיב ב' בעמי ברוש הייבוי לא מנייהו בחצר אוהל מועד לחוד ג"כ הוה ילפינן מאידך ואייתר במקום קדוש לריבוי לשכות. זה הנלע"ד וקצרתי מאפס הפנאי. ושלומו הטוב יגדל כנפשו ונפש א"נ (ענ"י מנינ" 10 מ"ל מ"ל 10 מ מ"ל 10 מ"ל 1